



At miste spontant midt i graviditeten

Tekst: Thor Svendsen, rådgiver · Foto: Creas

Forældre, der oplever, at deres barn bliver født meget for tidligt, er ofte ikke færdige med den proces, det er, at være gravid. Temaet indeholder et interview med en lektor fra jordemoderuddannelsen i København om identitetsdannelse i graviditeten, og hvordan det kan indvirke på den måde, man håndterer sit tab.

Ligesom andre Landsforeningen Spædbarnsdød er i kontakt med, har de forældre, der mister spontant midt i graviditeten, alle unikke historier. I dette tema kan du læse tre beretninger, som på hver deres måde beskriver det at få og miste et barn på et tidspunkt, hvor det end ikke var meningen, at man skulle føde. Ofte står man som forælder i en helt ny situation, som man skal forholde sig til og håndtere. Mor og far kan begge have deres fortællinger om forældreskab. Det er forældrenes fortællinger, der i høj grad definerer historierne om barnet og om forældreskabet.

Mellem 40 og 50% af de forældre, der er i kontakt med rådgivningen i foreningen, har mistet spontant mellem uge 15 og uge 32 i graviditeten. Årsagerne til dette kan være meget forskellige. Nogle af de mest almindelige er kromosomfejl, kropslige forandringer hos barnet, forandringer i livmoderen eller moderkagen, afkortet livmoderhals og infektion.

Dette nummers tema beskæftiger sig med noget af det, som kan fylde meget for forældre, der mister midt i graviditeten. Eksempelvis relationen til omgivelserne, ens egen forældreidentitet og for mange en pludselig omvæltning. Selvom temaet tager udgangspunkt i dem, som har mistet spontant, længe før graviditeten var planlagt til at slutte, vil der være mange betragtninger, som andre forældre kan nikke genkendende til. Temaet bliver sluttet af med et poetisk indlæg om at lære sig selv at kende igen efter at have mistet. ■



Når drømmen brister

At miste midt i graviditeten

At miste et barn midt i graviditeten spontant kan være en udfordring, fordi man som forælder pludselig skal håndtere en fødsel og tage imod sit barn på et tidspunkt der ikke var ventet. Oven i kommer sorgen over at have mistet et barn.

Tekst: Thor Svendsen, rådgiver · Foto: Creas

Denne artikel beskriver, med udgangspunkt i viden om identitetsdannelse i graviditeten generelt, nogle af de udfordringer, man kan stå med, når man mister midt i graviditeten. Artiklen kan forhåbentlig bidrage med en faglig vinkel, som også kan være relevant for forældre, der er gravide og/eller har mistet på andre tidspunkter. Vibeke de Lichtenberg fra jordemoderuddannelsen i København underviser til daglig i, hvordan forældres identitet skabes gennem en graviditet.

Identitet udvikles i løbet af graviditeten

Ifølge Vibeke de Lichtenberg kan man i store træk tale om tre processer i løbet af en graviditet, som forbereder familien på at tage imod et nyt medlem. Som forælder indstiller man sig på at være gravid, man begynder at se barnet som værende noget i sig selv, og man forbereder sig på, at barnet bliver født. Igennem disse processer udvikles ens identitet som mor, som far/partner, ligesom barnets identitet bliver til.

Ligesom der er sket et skift i forhold til, hvordan sorg tænkes, har psykologien også ændret syn på, hvordan skabelsen af identitet i løbet af en graviditet bliver til. Når ens identitet udvikles igennem en graviditet, sker det i samspil med de værdier og de relationer, man har som menneske, og den situation man står i. Den udvikling en gravid og hendes partner gennemgår, foregår altså ikke som en

række forudbestemte faser, der afløser hinanden på visse tidspunkter i graviditeten. Vibeke de Lichtenberg understreger, at de forskellige processer i løbet af en graviditet er individuelt meget forskellige. Det er ikke kun den gravide kvinde, der udvikler sin identitet i løbet af en graviditet. Det gør en eventuel partner også i høj grad.

Som par er man dog ikke nødvendigvis det samme sted i processen. Så hvis ens barn dør midt i graviditeten, kan det være en udfordring at forstå, hvordan den anden part har det. Derfor er det vigtigt med kommunikation i parforholdet.

At miste pludseligt

Når man mister spontant midt i graviditeten, sker det ofte pludseligt. Oven i den store sorg det er at miste sit barn, skal man inden for kort tid, som fødende og som eventuel partner forholde sig til både en fødsel, til sit barn og til en masse praktiske ting på et tidspunkt, som ikke var ventet.

I den situation kan mange opleve, at livet er sat helt på spidsen, og eksistentielle spørgsmål melder sig: Hvordan giver livet mening? Hvad skal jeg håbe for fremtiden, når mit barn er dødt? Hvad er det vigtige for mig/os i livet? Hvordan skal vi navigere i de vigtige beslutninger vi står overfor? Og er det min skyld?

Spørgsmål som disse bliver pludseligt meget aktuelle, fordi man som forælder får vendt ens forvent-

Fortsættes næste side



ninger til livet på hovedet. Det, man måske tog for givet, holdt ikke. Samtidig står man overfor nogle beslutninger, som er vigtige, fordi man har så kort tid med sit barn. Når man mister, vil man ofte komme til at tænke på, hvad der er vigtigt for en i livet.

For nogle forældre, der mister deres barn i forbindelse med en fødsel midt i graviditeten, har der været et sygdomsforløb op til tabet. Måske gør det, at tabet ikke er så uventet, men derfor er det ikke mindre meningsløst.

Individuelle psykologiske processer

Vibeke de Lichtenberg skitserer overordnet tre ting, som er en del af den psykologiske forberedelse til at få et barn.

Det første skridt på vejen til at blive forældre er ofte, at man begynder at erkende og acceptere den gravide tilstand. For moderen bliver denne proces ofte sat i gang af konkrete kropslige forandringer, mens det for partneren kan være mere abstrakt. For mange er scanninger en konkret anledning, der sætter gang i erkendelsen af, at man rent fak-



tisk er gravid, og hvad det betyder. Mange oplever i forbindelse med dette en uvirkelighedsfølelse, og nogle har modsatrettede følelser i forhold til det at være gravid.

En anden erkendelse, som gradvist udvikles i løbet af graviditeten, er, at barnet i kvindens mave er et selvstændigt individ. Der sker det, man kan kalde differentiering. Ifølge Vibeke de Lichtenberg bliver denne proces ofte forstærket af, at man mærker fosterbevægelser, og forældrene får en fornemmelse af, at det er 'virkeligt' det, der sker. I differentieringsprocessen opbygges løbende forventninger til forældreskabet og en accept af, at man har et livslangt ansvar for sit barn. Som regel 'virkeliggøres' barnets individuelle identitet for forældrene, længe inden omgivelserne ser andet end en gravid mave.

Den tredje proces i en graviditet, som ligger til grund for vores og vores børns identitet, er det psykologien kalder separation. Her får forældrene en fornemmelse af, at barnet kan overleve uden for maven, og de begynder at tænke på fødslen. Forberedelsen til at blive forælder bliver for mange også mere praktisk; man 'bygger rede'. Når man mister midt i graviditeten, ligger der ofte et stort arbejde i at skulle forholde sig til sit barn uden for moderens krop og helt konkret til selve fødslen. Man kan sige, at separationsprocessen bliver speedet gevaldigt op. Mange oplever i den situation at være helt ved siden af sig selv.

Bestemte kropslige påvirkninger eller ting i f.eks. svangreomsorgen kan være med til at sætte gang i henholdsvis erkendelsen af graviditeten, differentieringen og separationen fra barnet. Men disse processer er derudover meget forskellige fra person til person. De er påvirket af familiens relationer, ens personlige resurser, og den kultur man lever i. Man kan derfor ikke sige noget omkring, hvornår eller hvor meget de forskellige processer fylder, og de kan sagtens forløbe sideløbende med hinanden.

At håndtere et tab

Hvis man mister midt i graviditeten, kan det medføre en række udfordringer ved siden af sorgen over at have mistet sit barn. Samtidig med at man står med et tab af det allervigtigste, er der også for mange en relation til det døde barn, som skal opbygges.

I en graviditet har man forventninger til fremtiden og idéer om, hvordan man gerne vil være forældre. Når man mister, brister disse forventninger, og vilkårene for ens fremtid er fuldstændig ændrede. Dette vil alle, der mister et barn, opleve i en eller anden grad.

Det er vigtigt, når Vibeke de Lichtenberg understreger, at identitetsdannelsen i en graviditet er individuelt meget forskellig, og at begge forældre, både hver for sig og sammen, opbygger forventninger, historier og identiteter som forældre. For forældre, der har mistet deres barn midt i graviditeten, ligger der ofte en udfordring i at acceptere, at den historie, man selv har, ikke nødvendigvis er den samme som ens partners. Denne udfordring kan i øvrigt genkendes af mange andre, der mister deres barn på et andet tidspunkt.

Omgivelserne er måske en særlig udfordring hos forældre, der mister længe inden terminen, fordi barnet hos familie og venner måske ikke er 'virkeliggjort' endnu. Det fører i mange tilfælde til, at forældrene føler sig mere alene med deres tab. Der er ingen lette løsninger i forhold til at opnå støtte fra mennesker, som måske ikke helt forstår tabet. Men ved at kommunikere åbent kan man måske få virkeliggjort barnets betydning lidt mere for omgivelserne.

Endelig peger Vibeke de Lichtenberg på, at der for en del af de forældre, der mister længe inden fødslen burde have fundet sted, er en sorg over ikke længere at være gravid. Den gravide krop er lige pludselig ikke gravid længere.

Når man mister på et tidspunkt i graviditeten, hvor det ikke var ventet, er der ofte nogle særlige udfordringer i forbindelse med, at virkeliggørelsen af barnet som individ ofte ikke er ens for de mennesker, der har en relation til barnet. Det kan være forældrenes omgivelser, som kan have svært ved at forstå, hvad barnet betød for forældrene, og i parforholdet, hvor man måske er forskellige steder i de psykologiske processer. Forhåbentlig kan de faglige betragtninger, som artiklen her indeholder, sammen med beretningerne i dette tema, være med til at give en indsigt i den situation, man står i som forælder. Og skabe en forståelse for nogle af de ting, der er udfordrende, når man mister midt i graviditeten. ■



Forældreberetning

Vores fælles oplevelse

En fars historie. En mors historie. En kærlighedshistorie, der føles, bearbejdes, opleves og gennemleves.

Tekst og foto: Francesca og Simon Manta

En fars historie

Francesca fødte vores lille dreng Felice den 9. november kl. 21.30. Han blev lagt på hendes mave og efterfølgende svøbt i et hospitalsklæde og lagt ved Francescas bryst. Jeg var overordentlig stolt af vores lille dreng – han havde smukke tæer, små flotte ører og en perfekt lille krop, og jeg var stolt over min kones måde at håndtere fødslen på.

Efter halvanden times tid kom jordemoderen ind med en lille kasse, hvori Felice skulle lægges og efterfølgende sættes på køl på fødeafdelingen. Vores lille dreng var blevet erklæret død dagen inden.

Torsdag den 8. november var en regnfuld dag i København. Francesca havde en rutinekontrol hos jordemoderen i 23. uge.

Jeg havde indvilget i at komme med, selvom jeg havde et vigtigt møde efterfølgende. Jeg vidste, at jeg ville komme til at være glad resten af dagen. Sådan gik det ikke. Efter den indledende ”ammestuesnak”, kunne jordemoderen ikke finde hjertelyd. To timer senere erklærede overlægen på Rigshospitalet vores dreng for død. I løbet af to sekunder blev min verden vendt på hovedet.

Alle mine forventninger, alle mine drømme og forestillinger om at blive far, blev kastet ned i et stort sort hul. Felice sparkede og hilste på mig kun dagen inden! Helt uforberedt måtte jeg ringe til bedemanden og spørge, om han ville begrave min søn. Dette er det værste, jeg nogensinde har oplevet.

Den 14. november blev vores søn begravet på Vestre Kirkegård. Det var det. De fysiske prøvelser var overstået, og det mentale skulle nu bearbejdes. Hvordan håndterede jeg dette? Jeg kastede mig ud i hjemlige projekter, da vi stod midt i en hushandel. Som far erfarede jeg hurtigt, at det var vanskeligt at få styr på følelserne. Min kone var knust, og jeg følte, at jeg måtte være der for hende og for vores forhold. Min sorg måtte komme i anden række. Dette var en fejl, og jeg ville have ønsket, jeg havde gjort det anderledes.

Det er stadig vanvittig hårdt, men der bliver også stadig flere gode end dårlige dage. Jeg tror, at det værste for mig er skyldfølelsen over ikke at kunne føle den virkelig dybe sorg, min kone føler. Jeg er på den anden side sikker på, at vi kommer videre, og min kone bliver gravid igen – forventningsglæden er den, der holder mig gående.

En mors historie

’Tillykke, du er halvvejs!’ Jeg husker disse ord. Ikke mere bekymring - scanningen bekræftede det: du, lille knægt, var et under. Voksede godt og stærkt. Kun få måneder tilbage, en smule tålmodighed og vores nye liv ville begynde.

En overraskelse en sommermorgen, og endelig... mor! Jeg så min mave vokse. Det virkede som om, at fordi jeg havde denne magi i mig, var alt godt. I et evigt solskin. Du ville have været født ind i en verden og i en tid, jeg elsker. Med denne glæde blev din far og jeg gift i september med dig skjult under min kjole. Vi kaldte dig ’Fagiolino’, italiensk for ’lille bær’, indtil vi fandt et navn. Men der var masser af



“If someone still says that she has an angel in heaven, Rose will eat them alive. She doesn’t know what to do with something so insubstantial. She wants a child, screaming, agitated, hungry, sleepy, and wide awake at three in the morning. What use is an angel? She will scream if someone will say once again to have another one, as if children, people, were replaceable.”

Catherine Dunne - In the Beginning



tid: til navnet, til en ny lejlighed og til at blive klar til at modtage dig. Livet havde dog andre planer. En dum blodprop stoppede din rejse til verden, lige der, hvor jeg troede, at intet kunne skade dig. En lang, grå dag indtil veerne startede, og du smuttede ud som en fisk. Hver eneste lille detalje var perfekt, dine hænder, ører, læber – du lignede din far på en prik. Jeg var stolt. Ingen tårer da jeg holdt dig i mine arme; det var fredfyldt, ligesom enhver anden mor med sin skabning. Du var min. Vi opkaldte dig efter min bedstefar, Felice, 'Den lykkelige'. Din far foreslog det og græd for første gang i vores syv år sammen.

Nu føles det, som min fremtid er blevet berøvet noget, der skulle have sket - som en bro der smuldrer, mens man kører på den. En spand iskold vand. Hvorfor går det galt, lige når alt skulle gå FINT? Jeg ved ikke, hvordan det er at miste tidligt eller sent i graviditeten. Vi havde ikke et værelse klar, jeg havde blot købt et par ting til Felice, fordi man

venter til lige efter gennemscanningen for at trække vejret igen. Jeg blev en statistik i stedet – så sjældent, men ikke sjældent nok.

En kærlighedshistorie

Der er gået tre måneder nu. Felice skulle have været født i marts. Vi tog ikke billeder af ham - hvilket vi fortryder så meget. Hvis vi havde et billede, kunne vi vise dig til alle, Felice. Ingen ville turde tænke, at du var for lille til at være et barn – ”kun” 23 uger henne.

Vi er evigt taknemmelige for de få, der ikke var bange for at kærtegne vores hjerte og simpelthen sige: ”I er forældre nu, selv om han var hos jer i så kort tid.” Vi husker det hver dag, mens vi kæmper for at holde fast i normaliteten. Felices fødselsdag nærmer sig, og dagene fyldes med frygt og tristhed. Vi vil flyve en drage til ham og forestille os, at vores Fagiolino holder fast i tråden i den anden ende af himlen. ■

Min oplevelse ved at miste et barn midt i graviditeten

Jeg er desværre en af de mange forældre, der har prøvet at miste et barn. Jeg mistede min søn Mikkel den 18. maj 2011. Det var min kærestes og mit første barn.

Tekst: Pernille Aune Tarp
Foto: Privat

Vi glædede os bare så ubeskriveligt meget til at skulle være forældre. Graviditeten gik godt, det eneste, der var et problem, var mit bækken som blev så løst, at jeg ikke kunne passe mit arbejde.

Da jeg var 22 uger og 5 dage henne, var der pludselig noget galt. Jeg begyndte at bløde og kontaktede straks fødemodtagelsen på Herlev Hospital. De sagde, jeg skulle se tiden an og kontakte dem igen, hvis det ikke stoppede med at bløde. Det stoppede ikke, så jeg ringede igen og tog så ind på hospitalet for at blive undersøgt. De lyttede efter hjertelyd, og den var fin. De syntes ikke, det var nødvendigt at undersøge mig indvendigt, da jeg ikke havde ondt, og jeg blev derfor sendt hjem igen.

Dagen efter blødte jeg stadig, men uden smerter. Lige pludselig om aftenen kunne jeg mærke noget, der var på vej ud af mig. Jeg tror mit hjerte gik i stå, lige da jeg opdagede det, og jeg kontaktede Herlev Hospital igen. Jeg kørte derud, og de scannede mig indvendigt, og der kunne de så se, at jeg var åben, og der ikke var nogen livmoderhals tilbage. De kunne ikke finde nogen forklaring på, at min livmoderhals var væk. Jeg blev lagt med bagdelen opad og skulle ligge sådan til næste dag. De håbede

på, at barnet og fosterhinden ville komme lidt tilbage, så lægerne måske kunne sy mig sammen i håb om at holde på graviditeten.

Alle de svære spørgsmål

Næste morgen skete så det, som ikke måtte ske. Jeg begyndte at få veer. Jeg blev kørt på fødegangen og fik at vide, at der ikke var noget at gøre. Jeg skulle føde min søn, og han ville ikke kunne overleve. Det var det mest forfærdelige at få at vide. Jeg kunne jo mærke min søn sparke inde i min mave, og nu skulle jeg føde ham, og han ville dø, når han kom ud? Der brød min verden fuldstændig sammen.





Aldrig har jeg været så ked af det, og jeg følte mig virkelig hjælpeløs. Jeg kunne intet stille op for at standse dette helvede, jeg skulle til at gå i gang med.

Der var rigtig mange ting, som vi skulle tage stilling til, inden han blev født. Skulle han døbes? Skulle han begravnes? Ville vi tale med en præst? Hvad skulle barnet hedde? Hele tiden var der et nyt spørgsmål, som vi skulle tage stilling til. Jeg syntes, det var nok at tage stilling til, at jeg skulle til at føde min søn 17 uger for tidligt.

Mikkel kom til verden

14 timer tog det at føde min søn. Lille og fin var han, da han kom ud den 18. maj 2011 klokken 20.13. Han kom ud, fik klippet navlesnoren og kom derefter op på mit bryst at ligge. Han levede i ca. 10 minutter, før hans lille hjerte holdt op med at slå. Han sov stille ind på mit bryst. Vi valgte at kalde ham Mikkel - det var det navn, vi begge kunne lide. Han vejede 615 gram og var 31 cm lang. Det var meget mærkeligt og utrolig smertefuldt at sidde med vores lille søn, som ikke bevægede sig. Han så bare så færdig ud. Han var en mini baby. Han så ud som om, han sov. Mens jeg sad der med ham, var mit største ønske, at han åbnede sine små øjne og kiggede på mig. Det skete desværre aldrig.

Vi havde vores søn ved os indtil omkring midnat, hvor jeg skulle køres tilbage på den afdeling, jeg var indlagt på. Vores søn kom i en lille kiste og blev stillet på køl natten over.

Drømmen blev til mareridt

Dagen efter blev jeg udskrevet, og vores søn kom i kapellet. Det var en meget mærkelig følelse at forlade hospitalet uden et barn i maven. Jeg følte mest,

at det var et mareridt, og jeg nok ville vågne lige om lidt - det gjorde jeg desværre ikke. Dagene efter gik med alt det praktiske. Vi skulle i gang med at planlægge en begravelse. Vi skulle begrave vores søn. En meget uvirkelig tanke. Alle de penge vi havde sparet op til f.eks. barnevogn og alt det andet udstyr, vi skulle have, når vi blev forældre, de gik til begravelsen, gravsted og gravsten.

Dagen, hvor vores søn skulle begravnes, var meget hård og uvirkelig. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle opleve sådan et helvede. Vores søn hviler et fint sted på Gentofte Kirkegård, og vi besøger gravstedet et par gange om ugen.

Nu er Mikkel storebror

Det, at jeg fødte for tidligt, var ikke fordi min søn fejlede noget overhovedet. Det var på grund af mig, det skete. Det viste sig, at jeg lider af en slap livmoderhals, som ikke kan holde på barnet, når barnet kommer til at veje noget, og det var derfor fødslen gik i gang så tidligt.

Det er nu snart to år siden, vi mistede vores første barn, og der går ikke en dag, uden jeg tænker på Mikkel min lille søn. Han er blevet storebror til lille Christian, som i dag er 8½ mdr. ■



Kære Jonas

Vi er blevet spurgt om, hvordan det er at miste sit barn midt i graviditeten? Er det en fødsel eller en abort?

Tekst: Lone Bischoff Madsen
Foto: Privat

Du kom til verden en majdag i 2006 - du blev født alt for tidligt og døde en time efter fødslen i din fars arme. Da du blev født, var jeg 21 uger og 5 dage henne i graviditeten.

Heldigvis levede du ved fødslen, og efter fødslen blev du døbt på fødestuen og midt i al den kaos og sorg, blev det faktisk en rigtig fin seance, hvor vi sammen med præsten, jordemoderen, sygeplejersken og din moster Jette, fik givet dig dit navn. Vi havde snakket navne i løbet af de sidste timer inden fødslen og var klar med både et pige- og et drengenavn.

Efter at du stille og roligt havde fået fred, fik jordemoderen og sygeplejersken lavet hånd- og fodaftryk af dig som et minde til os. Vi fik målt og vejede dig, og vi blev i det hele taget behandlet med meget stor respekt og empati, og der var ingen tvivl hos dem om, at du var vores søn og ikke en abort. Vi fik også din fødselsattest.

Du fik dit personnummer sat på benet, og vi blev indlagt sammen alle 3. Det betød, at vi fik mulighed for at tage stille og roligt afsked med dig. I løbet af de efterfølgende dage kom vores familie og de nærmeste kom forbi og fik set dig.

Vi nærstuderede dig og tog rigtig mange billeder af dig, og vi kunne genkende flere fysiske kendetegn fra os hos dig – fantastisk! Du fik din fars ben og din mors næse og tæer.



Vi fik superstøtte på afdelingen og blev guidet på vej i sorgprocessen af sorgsygeplejersken Berit, mens vi var indlagt. Berit hjalp os også med at lægge dig i kisten, og du fik en fin bisættelse, og vi har i dag et fint urnegravsted til dig.

Efterfølgende fik vi dit sygesikringskort tilsendt - du er registreret i cpr.-registeret som vores søn. At du levede ved fødslen betød, at jeg fik barselsorlov - hvis du ikke havde levet, ville jeg ikke have været berettiget til dette, da jeg ellers skulle have været længere henne i graviditeten. Vi fik også brev fra skifteretten, der ville have af- eller bekræftet, om du havde en formue, da du afgik ved døden.

Du blev født alt for tidligt - men det, at du levede ved fødslen har gjort det nemmere at få dig anerkendt som vores søn, og at du ikke var en abort.



Vores familie anerkender dig også, og sammen markerer vi hvert år din mærkedag - den dag, hvor du blev født, men jo desværre også døde. Den dag du blev født, var det regnvejr, og det har det faktisk været hvert år på samme dato - vi ved, at vi skal frem med paraplyerne, når vi skal på kirkegården. Det er en lidt hård dag stadigvæk, men samtidig er det dejligt at fejre dit korte liv.

Ingen tvivl om at vores følelser for dig var meget stærke og stadig er det. Selvfølgelig har følelserne og tankerne forandret sig i løbet af årene, men som titlen på Susanne Østergaards bog så fint beskriver: "At miste et barn er en livsproces".

Knap et år efter din fødsel, blev jeg gravid igen - starten på graviditeten var hektisk med bl.a. en blodprop, og ved nakkefoldsscanningen viste det sig, at din lillesøster var meget syg, og vi måtte af-

bryde graviditeten i 15. uge. Dette forløb var fuldstændig anderledes end hos dig - selvfølgelig var sorgen stor, men vi opfattede dette som en abort og ikke som et barn. Om det er os selv eller omgivelserne, der har påvirket os til denne opfattelse, ved jeg ikke. Vi kan i hvert fald i dag konstatere, at vi har fuldstændig styr over dato og forløb omkring dig. Min krop reagerer fysisk på fødselstidspunktet på din mærkedag - forunderligt nok.

Så kære Jonas - måske er lovgiverne, sundhedsvæsenet m.fl. i tvivl om, hvor grænsen er for, om det er en fødsel eller en abort, når fødslen går i gang midt i graviditeten - men for dine forældre er der ingen tvivl - du er vores søn.

Kærlig hilsen
Din mor og far





Forældreberetning

Nu er jeg én, jeg plejede at kende



Tekst: Signe Gjervig · Foto: Privat

Måske er det alligevel lige her på bænken i en solskinsplet, at jeg skal begynde mit livs første klumme. Ja, hvorfor ikke? Jeg har ondt i hovedet efter en lang dag på arbejde. Jeg er sulten, men jeg er inviteret til middag om en lille time, så jeg vil ikke spise noget nu. Jeg vil bare sidde her i solen og taste derudaf på min iPhone. Det plejer jeg ikke at gøre, og netop derfor skal det være nu.

Her er masser af forstyrrelser fra biler, sirener og børn, der leger; en kold vind og solen som truer med at forsvinde bag en etageejendom. Pyt med det alt sammen. Nu skriver jeg sgu. For jeg har noget, jeg har lyst til at fortælle. Noget der er nødt til at komme ud. Jeg er nemlig blevet til én, jeg plejede at kende. Jeg har fået en ny historie, som jeg ikke helt har fundet mig til rette i endnu. Jeg kan ikke rigtig se, hvordan det passer mig?! Mærket kradser i nak-

ken – kender du det? Og det er bestemt ikke farven, som jeg plejer at gå med. Jeg er slet ikke sikker på, at den klæder mig. Det er vist heller ikke min størrelse.

Som du nok kan forstå, har jeg ikke selv valgt denne historie. Det var nogen, der lagde den foran mig og sagde, at det nu var min, og jeg var nødt til at tage den på. Det var ikke en mulighed at returnere den. Få pengene tilbage eller bytte til en anden historie. Nej. Jeg forstod med det samme, at det var sådan det forholdte sig. Og sådan forholder det sig stadig. Det er sådan en 'for resten af livet' ting.

Heldigvis opdagede jeg hurtigt, at der også er noget meget smukt ved historien. Noget som egentlig ikke er så svært at forene med mig. Og som gør det der 'for resten af livet' selvfølgelig og nærmest helt i orden. Det handler jo bare om, at jeg skal finde mig til rette i den. Klippe mærket af, sy den ind eller ud, måske end da farve den? Eller også vender jeg mig efterhånden til den, lige som den er. Jeg er sikker på, at den nok skal komme til at passe fint en dag.

Lige nu er det bare svært at få den til at sidde, som den skal, fordi at jeg stadig ikke helt kan kende mig selv i den. Solen er forsvundet om bag etageejendommen, og der er koldt i skyggen, så nu vil jeg tage min skæve historie med på cyklen og køre af sted til den middag. ■

FAKTA

Signe Gjervig og hendes mand mistede den 1. december 2011 deres datter, Klara, i uge 29. Teksten her er skrevet ca. 1,5 måned efter, at Signe var vendt tilbage på arbejde og er bl.a. inspireret af titlen på Gotyes sang "Somebody that I used to know". Parret venter deres andet barn til maj.